

Director immens, immensa orquestra

Crítica

XAVIER CESTER
 BARCELONA

'Sir Simon Rattle'
 PALAU DE LA MÚSICA, 8 DE JUNY

La tria de les obres d'aquest últim concert de l'última gira de Sir Simon Rattle com a titular de la Filharmònica de Berlín va ser una manifestació admirable de l'ètica artística del director britànic: partitures dels segles XIX, XX i XXI per a un intèrpret que, tot respectant la tradició, sempre ha tingut una mirada inquisitiva i un desig irrenunciable d'eixamplar l'horitzó, tant musical com social, de l'orquestra. *Tanz auf dem Vulkan*, de Jörg Widmann, és un encàrrec per a aquests últims compassos de Rattle a Berlín, una peça enjogassada per la seva guspirejant successió de petites fórmules, que comença i acaba sense el director mentre l'orquestra esdevé una fastuosa *big band*. La *Sinfonia núm. 1* de Brahms era el títol més normal del programa, però no per previsible va ser menys lloable la lectura que en va fer Rattle, d'unes proporcions perfectes, amb unes transicions admirablement negociades i un equilibri ideal entre èpica i lírica (amb quin so més vellutat va cantar la corda en l'*Andante sostenuto*).

Artista generós i comunicatiu, Rattle encara va tenir temps abans del concert de dirigir per primer cop en la seva carrera un programa exclusivament coral, en un Petit Palau atapeït amb l'Orfeó Català, el Cor Jove i el Cor de Cambra del Palau, i un petit grup instrumental. Tot i la forçosa brevetat de la sessió, Rattle va deixar la seva petja en un programa que viatjava de Catalunya (Casals) a Anglaterra (Purcell, Vaughan Williams). Va ser el pròleg òptim a un concert que, si amb Widmann i Brahms va ser extraordinari, amb la *Sinfonia núm. 3* de Lutoslawski va assolir nivells estratosfèrics. Amb tots els primers espases a ple rendiment (com Emmanuel Pahud a la flauta, Albrecht Mayer a l'oboè o Andreas Ottensamer al clarinet) i una admirable capacitat d'escolta mútua, la Filharmònica de Berlín va desplegar una allau de subtileses sonores, esperonada per un Rattle amatent a tots els sortilegis de la partitura. Un comiat inoblidable. —